

РЕШЕНИЕ

№ 118

гр. Варна, 31.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 6 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Радостина Методиева

при участието на секретаря Владислав П. Великов
като разгледа докладваното от Радостина Методиева Административно наказателно дело № 20233110204109 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН по жалба на „ДЕДАЛ СТРОЙ“ ООД ЕИК 206019988 със седалище и адрес на управление в гр. Варна, подадена чрез адв. В. Д. от ВАК, против НП № 03-2200588 от 06.07.2022год. на Директора на Дирекция " Инспекция по труда" гр.Варна, с което на ЮЛ е било наложено адм. наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000лв. на основание чл. 414, ал.3 от КТ за нарушаване нормата на чл.62, ал.1 вр. чл.1, ал.2 от КТ.

В жалбата си въззивникът твърди, че наказателното постановление е незаконосъобразно, неправилно и е постановено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Оспорва изобщо извършването на нарушението като сочи, че лицето Г. И. Д. не е престириало труд в негова полза, а бил ангажиран от собственика на апартамента да прави ремонт на терасите. Соци, че „ДЕДАЛ СТРОЙ“ ООД е имало сключен договор със собственика на апартамента само за ремонт на санитарните помещения – баня и тоалет. Соци, че при издаването на НП била нарушена нормата на чл. 57, ал.1, т.5 от ЗАНН, а в НП липсвали мотиви и досежно размера на наложеното наказание. Моли НП да бъде отменено.

Съдебното производство е второ по ред пред първа инстанция.

В съдебното производство въззивното дружество се представлява от надлежно упълномощен защитник в лицето на адв. В. Д., която заявява, че поддържа жалбата и оспорва фактическите констатации отразени в АУАН и НП. Във фазата по съществуването на делото пледира за отмяна на НП с основен

аргумент, че нарушението за което е наложено наказание не е извършено от въззивника. Отправя искане за присъждане на направените по делото разноски.

Процес. представител на въззиваемата страна оспорва жалбата, а във фазата по същество моли НП да бъде потвърдено като изразява становище, че нарушението е безспорно доказано от събраните по делото доказателства. Отправя искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на размера на адвокатското възнаграждение на ответната страна.

Варненска районна прокуратура, редовно призована за датата на с.з. не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

След като прецени обжалваното постановление с оглед основанията посочени във въззивната жалба и събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

На 15.06.2022год. свидетелите Е. Н. и М. Ж., и двамата инспектори в дирекция „ИТ“ Варна, и още една тяхна колежка извършили проверка по сигнал в жилище собственост на св. Б. Г. – находящо се в гр.Варна ,кв. „Вл.Варненчик“ бл. 212, вх.5, ет.6, ап. 148. След като звъннали на звънеца им отворил св. Г. Д., който им предоставил телефонен номер на собственицата на апартамента – св. Б. Г.. След нейното пристигане проверяващите влезли заедно с нея в апартамента. От последната разбрали, че тя има сключен договор с фирма за извършване на строително ремонти работи в апартамента – а именно с фирма „Дедал строй“ ООД. В жилището проверяващите заварили освен Г. Д. и още едно лице които извършвали строително ремонтни работи в жилището. Конкретно св. Г. Д. работел между кухнята и терасата. Последният имал лична договорка със собственицата на жилището – св. Б. Г. да прави минерална мазилка и плочки на терасата.

На двете работещи в жилището лица проверяващите предоставили да попълнят декларации по чл. 402 от КТ.

Притеснен от проверяващите и под диктовка на проверяващите в своята декларация св. Г. Д., посочил, че работи за „Дедал строй“ ООД като строителен работник от 13.06.2022год. на обект ж.к. „Вл. Варненчик“ бл. 212, вх.5, ет.6, ап. 148, с работно време от 09:30ч. до 17:00ч. , че има сключен трудов договор, че получава месечно възнаграждение в размер на 710лв., че почива събота и неделя и 1 час в рамките на работни яден, че е получил копие от уведомление и екземпляр от сключения ТД, както и че още не е получил заплата.

Призовка до въззивното дружество за явяване и представяне на документи в това число ТД на лицата установени в апартамента била оставена на св. Г. Д. като в призовката бил посочен и тел. номер на С..

В хода на документалната проверка ТД подписан между въззивното дружество и св. Г. Д. не бил представен като представляващия дружество представил и писмени обяснения че не представя документи защото няма

зачислени работници.

Посочил, че дружеството имало да извършва само монтажни дейности в баня.

При тези данни било прието, че въззивното дружество като работодател е извършило нарушение на трудовото законодателство и на 20.06.2022г. св. Н. съставил срещу него АУАН № 03-2200588 за това, че като работодател на 15.06.2022год. е допуснало до работа лицето Г. И. Д. да престира труд в негова полза, с определено работно време от 09:30ч до 17:00ч. с уговорено трудово възнаграждение в размер на 710лв. и определено работно място – строително-ремонтна дейност в апартамент“ находящ се в гр.Варна, ж.к. „Вл.Варненчик“ бл. 212, вх.5, ет.6, ап.148, изпълнявайки трудовите функции на „работник строителство“, без да е сключен трудов договор в писмена форма между страните по трудовото правоотношение. Нарушението било квалифицирано като такова по чл. 62, ал.1 вр. чл. 1, ал.2 и чл. 61, ал.1 от КТ.

Актът бил надлежно предявен и връчен на представляващия дружеството, който го подписал вписвайки в него като възражение, че не е съгласен с акта тъй като посочените работници не са работници на дружеството.

В срока по чл. 44 от ЗАНН от страна на въззивното дружество било подадено и писмено възражение в което отново било посочено, че лицето Г. И. Д. не е престирило труд в полза на дружеството, че това лице е било ангажирано от собственицата на апартамента да извършва ремонтни дейности на терасата, че фирмата е имала договор само да извършва строително ремонтни дейности в баня и тоалет, като едновременно с това в жилището се извършвали и други ремонти, но те са договаряни с други фирми и и лица от Б. Г. която им плащала според уговорката.

Възражението не било възприето и на 06.07.2022год., въз основа акта, директора на дирекция „ИТ“ Варна издал атакуваното НП като е приел изцяло фактическите констатации изложени в него, приел е, че въззивното дружество като работодател е нарушило разпоредбата на чл. 62, ал.1 вр. чл. 1, ал.2 и на основание чл. 414, ал.3 от КТ му наложил адм. наказание имуществена санкция в размер на 2000лв.

В показанията си пред съда св. Е.Н. (актосъставител) възпроизвежда възприятията си от извършената проверка. Сочил, че още на място в жилището собственицата казала, че има договор за ремонтни дейности с фирма, че Г. Д. и още едно лице извършвали ремонтни дейности в апартамента, а при попълване на декларацията си Г. посочил, че работи за „ДЕДАЛ СТРОЙ“ с работно време от 09:30ч. до 17:00ч., а в последствие управителя на тази фирма дал обяснения ,че има договорни отношения с жената и представил договор, но заявил, че работниците които са били в апартамента по време на проверката не са негови работници.

В показанията си пред съда св. М. М. – Ж. (свидетел вписан в акта) потвърждава, че Г. е работел в апартамента заедно с още едно лице, че

работел в пространството между кухнята и терасата, че собственицата казала, че има сключен договор с фирма за ремонта, както и че предположили, че работниците са на тази фирма. Заявява също, че Г. вписал в декларацията си работи за фирмата.

Като свидетел в хода на съдебното следствие показания е дал и Г. Д.. Същият заявява, че фирмата „ДЕДАЛ СТРОЙ“ нищо не му говори. Заявява, че е имал лична уговорка с Б. (собственицата на жилището) да прави минерална мазилка и плочки на терасата за сумата от 500лв. всичко. Заявява, че в деня на проверката първо идвали от полицията, после от Общината, че с него в апартамента работело още едно лице – украинец, който работел в пералното помещение, че казал, на проверяващите, че няма договор, както и че сам е попълнил декларацията която му дали, но някой от инспекцията му казал какво да пише. Сочил, че сам е написал името на фирмата което разбрал от украинеца, защото се бил шашнал.

В хода на съдебното следствие показания е дала и св. Б. Г.. Същата заявява, че от месец март 2022год. притежава жилище, находящо се в гр.Варна, ж.к. „Вл. Варненчик“ бл. 212, вх.5, ет.6, ап. 148 като от месец април същата година започнала цялостен ремонт на апартамента. Заявява, че във връзка с ремонта е сключвала договори с различни фирми, както и че е наемала самостоятелно майстори, които намирала чрез познати. Потвърждава, че една от фирмите с които имала сключен договор била „ДЕДАЛ СТРОЙ“ като договора касаел поставянето на фаянс и теракота в банята и поставяне на бойлера. Сочил, че собственик на тази фирма бил С., който и сам извършвал дейностите по договора, работел сам. Заявява, че докато се е правела банята в апартамента ѝ са работели и други майстори които индивидуално била наела чрез познати, както и работници от друга фирма, с която в последствие била прекратила взаимоотношенията си (била я изгонила). По отношение на Г. заявява, че той е работел в жилището ѝ, но не знае дали не е бил пратен от нейни познати. Сочил, че поне 100 човека са минали през апартамента ѝ и не помни.

Като писмени доказателства към АНП са приложени освен АУАН, възражение срещу акта, становище относно възражението, декларация от Г. И. Д. от 20.06.2022год., декларация по чл. 402 от КТ изходяща от Г. И. Д., обяснения от Б. Г., С. Ю. и А. П., протокол за извършена проверка и Заповед № 0280/03.08.2010год. на ИД на ИА „ГИТ“.

Допълнително в хода на съдебното следствие като писмени доказателства са приобщени и представени от страна на защитата протокол за извършена насрещна проверка от НАП, искане за предоставяне на документи и писмени обяснения от задължено лице, обяснения от Г. И. Д. дадени пред НАП, Протокол издаден от старши инспектор по приходите касаещ извършена проверка на въззивното дружество.

Всички събрани в хода на съдебното следствие гласни доказателства съдът кредитира изцяло тъй като са последователни, логични и

взаимнодопълващи се, кореспондират помежду си.

От събраните в хода на съдебното следствие писмени доказателства съдът не кредитира единствено приложената към АНП декларация по чл. 402 от КТ, тъй като данните отразени в същата досежно работодател, работно време, наличие на ТД и т.н. се опровергават по категоричен начин от показанията на самия Г. Д., депозирани непосредствено пред съда, от неговите писмени обяснения приложени към преписката, както и от тези дадени пред НАП, както и от показанията на св. Б. Г..

На първо място Д. изцяло отрича отразеното от него в декларацията, като сочи, че бил казал на проверяващите, че няма договор, а при попълване на декларацията бил подпомаган от проверяващите.

На следващо място Д. сочи, че не му е известна фирмата на въззивното дружество, че е имал лична договорка с Б. Г. за извършването на минерална мазилка и поставяне на теракота на терасата срещу сумата от 500лв. общо, каквато дейност той е и извършвал в момента на проверката, видно от показанията на свидетелите Н. и М. – Ж..

На следващо място факта съобщен от Д., че не е имал нищо общо с въззивното дружество се потвърждава по категоричен начин и от показанията на св. Б. Г., която потвърждава, че с въззивното дружество е имала договор само за банята, като работата извършвал само С. (собственика на фирмата) сам.

На следващо място отразеното в декларацията се опровергава и от всички дадени от Д. писмени обяснения по случая, както пред Дирекция „ИТ“ Варна, така и пред органите по приходите, които също са извършвали проверка по този случай. От обясненията се установява, че в същност Д. е попълнил данните в декларацията, в това число е посочил и фирмата на въззивното дружество, защото се е страхувал той да не бъде глобен.

Останалите писмени доказателства се кредитират от съда, тъй като липсват доказателства, които да ги оборват.

Описаната фактическа обстановка се установява и потвърждава чрез събраните и изготвени по установения ред доказателства и доказателствени средства, а именно – от показанията на свидетелите Н., М. – Ж., Б. Г. и Г. Д., дадени в с.з., АУАН, протокол за проверка и от приети по делото и кредитирани от съда писмени доказателства.

Съдът, както с оглед изложените от жалбоподателя доводи, така и

предвид императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваемостта му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните изводи:

АУАН и НП са издадени от компетентните длъжностни лица, в сроковете по чл. 34 от ЗАНН и съдържат формалните реквизити предвидени в нормите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Макар и твърде лаконични фактическите обстановки на акта и НП съдържат обстоятелства и факти, които в достатъчна степен описват вмененото на въззивника нарушение от обективна страна. Посочени са дата и място на извършеното нарушение, обстоятелствата при които е извършено, както и нарушените законови норми като е налице пълно единство между фактическо и юридическо обвинение. В НП се посочени и доказателствата които според АНО подкрепят адм.наказателното обвинение, а в АУАН е вписан и адрес на свидетеля. Допуснати съществени нарушения на процес. правила в досъдебната фаза на адм.наказателното производство съдът не констатира.

След преценка на събраните по делото доказателства съдът сче, че НП е било издадено в нарушение на материалния закон по следните съображения:

С НП на въззивника е наложено адм. наказание за нарушаване разпоредбата на чл. 62, ал.1, вр. чл. 1, ал.2 от КТ за това, че на 15.06.2022год. като работодател допуснал до работа Г. И. Д. да престира труд в негова полза определено работно време от 09:30ч . до 17:00ч. и уговорено трудово възнаграждение в размер на 710лв., без да е сключен трудов договор в писмена форма.

От обективна страна състава на това нарушение изисква деецът да има качеството на работодател спрямо конкретно лице и да е допуснал същото до работа без да има сключен трудов договор в писмена форма.

Съгласно §1, т.1 от КТ "работодател" е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение, включително за извършване на надомна работа.

В конкретния случай безспорни и категорични доказателства, които да установят, че към 15.06.2022год. между св. Г. Д. и (лицето посочено в НП) и въззивното дружество е имало възникнали ТПО по делото липсват. Последните предполагат йерархични отношения, договорени многократност и повтораемост на дължимите операции, работно време, трудово възнаграждение, отпуски, почивки и т.н. В случая доказателства в тази насока не са налице. Напротив от събраните в хода на съдебното следствие доказателства, основно показанията на свидетелите Д. и Г., се установява, че Г. лично е наела Д. да извърши ремонтни работи в апартамента й като Д. не е работел там по силата на сключения между Г. и въззивното дружество за

извършване на ремонти дейности в банята.

Доказателства, които да установят, че Д. е бил нает от въззивника да осъществява труд в негова полза, при определено работно време, работно място и трудово възнаграждение и въобще доказателства, че между Д. и въззивното дружество е имало някаква връзка по делото липсват, а събраните такива сочат на наличието на граждански договор - договор за изработка, с който св. Г. е възложил на св. Д. извършването на определена работа - да направи минерална мазилка и да постави плочки на терасата. Този вид договори са консенсуални, двустранни, възмездни и неформални. Той се считат сключен с постигането на съгласие между страните по него, като създава задължения и за двете страни. Изпълнителят трябва да изработи нещо на свой риск съобразно поръчката, а възложителят трябва да приеме изработеното и да го заплати. Предмет на задължението на изпълнителя е конкретен трудов резултат, който може да бъде постигнат чрез полагане както на физически, така и на умствен (интелектуален) труд. Изпълнителят по договора за изработка не дължи труд, а конкретен уговорен резултат, поради което, ако работата му не даде резултат или при невиновна невъзможност за изпълнение (чл. 267 ЗЗД), не му се дължи възнаграждение. В контекста на горното няма изискване за писмена форма на този договор. Той се счита сключен от момента на постигане на съгласие между двете страни.

В случая каквито и да било доказателства които да оборят показанията на свидетелите Г. и Д. по делото липсват.

В АУАН и НП е посочено, че между св. Д. и въззивното дружество имало уговорено трудово възнаграждение, работно място, работно време. Безспорни и категорични доказателства обаче в подкрепа на горното не са ангажирани. Посочена е единствено декларацията попълнена от Д. в момента на проверката в жилището на Г., която декларация обаче не се кредитира от съда и съобразно и практиката на ВАС, доколкото представлява предварително подготвен образец съдържащ елементи на трудово правоотношение сама по себе си не е достатъчно убедително доказателство, въз основа на което да бъде направен обоснован извод за съществуването на трудово правоотношение. Отделен е въпроса, че в случая както бе посочено по-горе съдържанието на декларацията се опровергава от останалите събрани писмени и гласни доказателства (показанията на свидетелите Д. и Г., писмени обяснения от Д. и такива от С. Ю.) които са непротиворечиви досежно основните за предмета на доказване факти.

Следва да бъде отбелязано още и това, че констатирането на лице, което извършва някаква трудова дейност само по себе си не установява наличието на трудово правоотношение. Както бе посочено по-горе за да е налице такова следва работника да е бил нает от работодателя да престира труд в негова полза, при определено от работодателя работно време, работно място и пр. и то срещу заплащане. Противното би довело до парадокса всяка помощ от приятел или близък при осъществяване на каквато и да било дейност да се

приеме за престиране на труд по смисъла на КТ, а отношението между лицето което оказва помощта безвъзмездно и това на което се помага да се квалифицира като трудово правоотношение.

С оглед на всичко изложено по-горе и приемайки липса на безспорни и категорични доказателства в подкрепа на адм.наказателното обвинение съдът счита, че атакуваното НП е издадено в нарушение на материалния закон и като такова следва да бъде отменено.

По разноските.

Искане за присъждане на разноски е направено от двете страни в процеса, както от въззивника така и от въззиваемата страна, която е направила и възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на ответната страна.

При този изход на спора и с оглед направеното своевременно от процес. представител на въззивника искане за присъждане на разноски съдът счита, то се явява основателно, поради което и такива следва да му се присъдят съгласно чл. 63д, ал.1 от ЗАНН вр. чл. 143, ал.1 от НПК. В случая въззивникът е представил доказателства за направени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 350лв. (договор за правна защита и съдействие на л.24 от АНД № 582/2023год.), която сума е под размера на минималното адвокатско възнаграждение за този тип дела определен в чл. 18, ал.2 вр. чл. 7, ал.2, т.2 от Наредбата №1 от 09.07.2004год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения – 370лв. (в редакцията към (11.02.2020год.) – датата на сключване на договора за правна помощ и плащане на възнаграждението на адвоката. В контекста на горното съдът намери направеното от страна на процес. представител на въззиваемата страна възражение за прекомерност на адвокатския хонорар за неоснователно. Счита, че на въззивника следва да бъдат присъдени разноски в пълен размер – 350лв., която сума следва да му бъде заплатена от ИА „Главна инспекция по труда“.

Предвид изхода на спора искането на процес. представител на въззиваемата страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователно, поради което и се отхвърля от съда.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.2, т.1 от ЗАНН Варненският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № 03–2200588/06.07.2022год. на Директора на Дирекция “Инспекция по труда”- Варна, с което за нарушение на чл.62 ал.1 във вр. с чл.1 ал.2 от КТ на основание чл.414 ал.3 от КТ на „Дедал строй“ ООД ЕИК 206019988, със седалище и адрес на управление гр.Варна, ж.к. св. „Иван

Рилски“ 55, вх. Б, ет.9, ап. 51, е било наложено административно наказание “Имуществена санкция” в размер на 2000лв.

ОСЪЖДА Изпълнителна Агенция „Главна инспекция по труда“. да заплати на „Дедал строй“ ООД ЕИК 206019988, със седалище и адрес на управление гр.Варна, ж.к. св. „Иван Рилски“ 55, вх. Б, ет.9, ап. 51 сума в размер на 350лв., представляваща направени разноси за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Варненския административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението.

Съдия при Районен съд – Варна: _____